

Klaus vyznamenal volejbalistu, který sbíral zlata jako tiskař

29. října 2009 7:00

Ještě v sedmdesátí letech hrál čtvrtou třídu za Spoje Praha. Od sportování má však pochroumaná kolena i záda. "Někdy mě napadne, že bych si zase zahrál volejbal, ale hned to zavrhnou. Těžko už bych bouchl do balonu," říká 77letý Josef Musil.

foto: ČTK

Josef Musil s plaketou pro člena mezinárodní Síni slávy

V dějinách světového volejbalu jeho místo zůstane nesmazatelné. I proto mu včera prezident Klaus předal vysoké státní vyznamenání. Když světová federace FIVB vybírala nejlepší hráče 20. století, pronikl Musil mezi osm nejlepších.

Kdo je Josef Musil

Narozen: 3. července 1932 v Kostelní Lhotě.

Český volejbalista 20. století.

Mezinárodní federací FIVB **zvolen** mezi osm **nejlepších** hráčů **světa** 20. století.

Roku 2004 **přijat do** volejbalové **Síně slávy**.

Má stříbro z OH 1964 a bronz z OH 1968, **dvakrát mistr světa** (1956, 1966) i Evropy (1955, 1958), **pětkrát mistr Československa** se Slavií VŠ Praha, **mistr Itálie** s Modenou. Kouč v Česku a v Itálii.

Jako jediného Čecha jej uvedli do Síně slávy světového volejbalu v Holyoke. Tam, kde roku 1895 volejbal vznikl. Americká média při té příležitosti napsala: "Musil byl přezdíván Bulda kvůli buldočí hře." "To popletli."

Přezdívka neměla s bojovným psiskem pranic společného. "Dali mi ji při 18. narozeninách na soustředění na horské chalupě. Jeden spoluhráč tam našel na půdě zvonek, co nosily krávy. Položil mi ho na palandu a připsal k tomu: Náš malý bulíček. Víte, já byl tehdy nejmladší..."

Vyrůstal v Kostelní Lhotě, slavná volejbalová léta prožil v Praze. V reprezentaci vydržel 16 let, dvakrát s ní slavil tituly mistra světa i Evropy, dvakrát přivezl olympijskou medaili. Přitom pracoval jako tiskař na Zbraslavi. Od šesti ráno chodil do práce, až po práci hrál na Albertově. Na venkovním hřišti, než slunce zapadlo. Jen když měl odpolední směnu, trénoval dopoledne sám.

"Mě to šíleně bavilo. Nebylo to nic hrozného. Hráli jsme za pár korun, ale možná s větším nadšením než dnes."

Za stříbro z olympiády v Tokiu 1964 dostal od ČSTV prémii 2 000 korun – jenže zároveň platil pokutu. "Cestou z Tokia jsme ještě hráli exhibici, po ní jsem na balkonu sušil reprezentační triko a zapomněl ho tam. Po návratu jsme měli všechny věci vracet a mě půl roku honili, ať to triko odevzdám, málem mě dávali k soudu. Tak jsem šel a zaplatil jim, co stálo, přesně 84 korun."

Přípravu na další olympiádu v Mexiku 1968 narušila srpnová okupace, po ní dostal v rozhovoru pro deník Mladá fronta otázku: Jaký je váš nejoblíbenější státník? "V minulosti Masaryk, teď Dubček." "Ale problémy jsem kvůli tomu neměl." Ani kvůli gestu, které si se spoluhráči domluvili v Mexiku. "Kdykoli hráli ruskou hymnu, otáčeli jsme se od jejich vlajky."

Dnes jsou Musilovým životem chalupa u Sázavy, procházky, pivo a guláš s kamarády. Když mu oznámili, že ho 28. října ocení prezident, nechtěl uvěřit: "Vůbec mě nenapadlo, že bych něco takového mohl dostat."